

[Blang.]

Spot med eller forhaaner noget her i Landet o. s. v. Det er nemlig det, der skal rammes gennem denne Paragraf. Men jeg kan ikke være med til at takke Udvalget for den Tilføjelse, Udvalget har givet Bestemmelsen, hvorefter Paatale kun finder Sted efter Rigsadvokatens Paabud, for jeg er nemlig overordentlig bange for, at denne Tilføjelse i Virkeligheden vil gøre Lovbestemmelsen fuldkommen illusorisk. Retspraksis paa dette Felt bør efter min Mening ikke skabes af Anklagemyndigheden, men af Domstolene, og jeg mener, man ganske trygt kan overlade dette til Domstolene. Thi at Domstolene skulde finde paa at misbruge Straffelovens Bestemmelse herom, kan jeg ikke godt tænke mig. Jeg kunde tværtimod snarere tænke mig, at Domstolene vilde være for large i saa Henseende.

Nu kan man sige: Ja, men i det hele taget er Straffebestemmelser paa dette Punkt ikke meget anvendt herhjemme. Det skal man nu være glad for. Men man ser netop i denne Tid, hvordan en blasfemisk Kampagne rejses i Udlandet, og man kan meget vel ogsaa herhjemme komme til at staa overfor det Tilfælde, at en lille samfundsnedbrydende Klike, der i øvrigt ikke kan udrette noget, kan oversvømme Landet med i høj Grad blasfemisk Litteratur og blasfemiske Billeder. Derfor mener jeg, der bør være Adgang til at standse en saadan blasfemisk, formaalsløs Kampagne.

Jeg har altsaa stillet Underændringsforslaget, fordi jeg er alvorligt bange for, at den Passus, der foreslaas indsat, hvorefter Paatale kun finder Sted efter Rigsadvokatens Paabud, vil gøre Bestemmelsen illusorisk, og fordi jeg maa mene, at Retspraksis bør skabes af Domstolene og ikke af Anklagemyndigheden.

Elisa Petersen: Ihvorvel jeg i det store og hele kan slutte mig til den ærede Ordførers Udtalelser, vil jeg dog gerne fremdrage et Par Tilfælde, hvor jeg ikke har kunnet dele de øvrige Udvalgsmedlemmers Opfattelse. Det drejer sig om § 198, hvor man gennem Løsgængeribestemmelser søger at ramme Utugtserhvervet. Jeg tror ikke paa, at man kommer den offentlige Usædelighed til Livs gennem Løsgængeribestemmelser, efter hvilke man kun rammer Kvinden, der driver Utugtserhvervet, men ikke Manden, der opretholder Utugtserhvervet. Man straffer den, der modtager Betalingen, men ikke Betaleren, ikke den, der i Kraft af sine Penge opretholder Erhvervet. Jeg havde derfor ønsket § 198 ændret i Henhold til denne Be-

tragtning, saa man alene ramte den offentlige Utugtshandel, hvor denne Handel har Form baade af Tilbud og Efterspørgsel, efter § 232, hvori der staar, at den, som opfordrer eller indbyder til Utugt paa en saadan Maade eller stiller usædelig Levevis saaledes til Skue, at Blufærdigheden krænkkes, offentlig Forargelse gives eller omboende forulempes, straffes med Hæfte eller med Fængsel indtil et Aar, under formildende Omstændigheder med Bøde. Da jeg imidlertid stod ganske ene med denne Opfattelse, der dog for øvrigt — vil jeg indskyde — føres frem af Kvinder Verden over, undlod jeg at stille Ændringsforslag.

Derimod har jeg optaget et Ændringsforslag til § 229, der har været stillet af et Mindretal i Folketinget og oprindelig var medtaget af den tidligere Justitsminister i Lovforslaget af 1928. § 229 omhandler Usædelighed mellem Personer af samme Køn, og kun den, der modtager Betaling, straffes, medens den, der betaler, gaar fri. Frister f. Eks. en Mand med slige unaturlige Tilbøjeligheder en ung Mand over den beskyttede Alder, maaske lige fyldt 21 Aar, ved Betaling til saadan Usædelighed, der maaske for hele Livet fører den unge ind paa en forkert Bane, er han straffri. Jeg ved, nogle vil sige, at saadan arter det sig ikke, det er de Personer, der gør sig en Indtægt af at udbyde sig, der forlokker den stakkels, svage Mand med de unaturlige Tilbøjeligheder. Men saadan kan det arte sig. Kommissionsbetænkningen foreslog ogsaa, at Deltagerne i kønslig Usædelighed mellem Personer af samme Køn skulde straffes. Men saa kom Pengeafpresningsbetragtningen frem, idet man sagde, at den, der havde modtaget Betaling, kunde lægge Penge paa den, han stod i Forbindelse med, idet han kunde sige: Ja, giver du mig ikke flere Penge, saa melder jeg dig. Efter det Ændringsforslag, jeg har optaget, straffes Deltagerne, naar der øves kønslig Usædelighed mellem Personer af samme Køn for Betaling, med Fængsel indtil 2 Aar, og Paatale finder kun Sted, naar almene Hensyn kræver det. Men Paragraffen slaar herefter fast i Folks Bevidsthed — og man maa jo ikke glemme, at Straffeloven ogsaa har det Maal at underbygge Menneskers Retsbevidsthed —, at det er lige saa uhæderligt at købe Utugt som at sælge Utugt. Jeg ved meget vel, at man vil sige: De stakkels, syge Mennesker — skal de straffes. Men jeg tror nu alligevel, man skal være varsom med i for høj Grad at svække Retsopfattelsen, og jeg anbefaler derfor ærede Medlemmer at stemme for dette Ændringsforslag.